

**INSTALIACIJA
„IŠALUSI ŽOLĖ”**

3 psl.

INTERVIU
su rusų kalbos mokytoja
Aleksandra Vilkuotiene

4-7 psl.

**KĄ VEIKTI
VILNIUJE
VASARĮ?**

8-9 psl.

**MOKINIŲ
DARBAI**
Saulė Puidokaite
„PALIKTI ŽIEMĄ”

10-13 psl.

ĮŽANGOS ŽODIS

Štai ir praėjo dar vieni metai, kai pagaliau atrodo, kad Sizifo akmuo pasiekė savo viršūnę. Tačiau nuo darbų nepaspruksi, ir akmenį teks ridenti dar ir šiuos metus. Tad, ne be reikalo, šie metai kinų kalendoriuje laikomi Ugnies Žirgo metais, nes jie bus kupini ne tik kruopštaus darbo, bet ir nenumaldomo polėkio, laisvės troškimo. Minėdami Sausio 13-ąją liekam amžinai dėkingi kovotojams už laisvę, kurią branginame savo darbu Lietuvai. Todėl linkiu šiais metais būti ne tik tvirtam, bet ir smalsiam bei po truputį atrasti savo vidinį kelią, į kurį nuriedės tavo Sizifo akmuo.

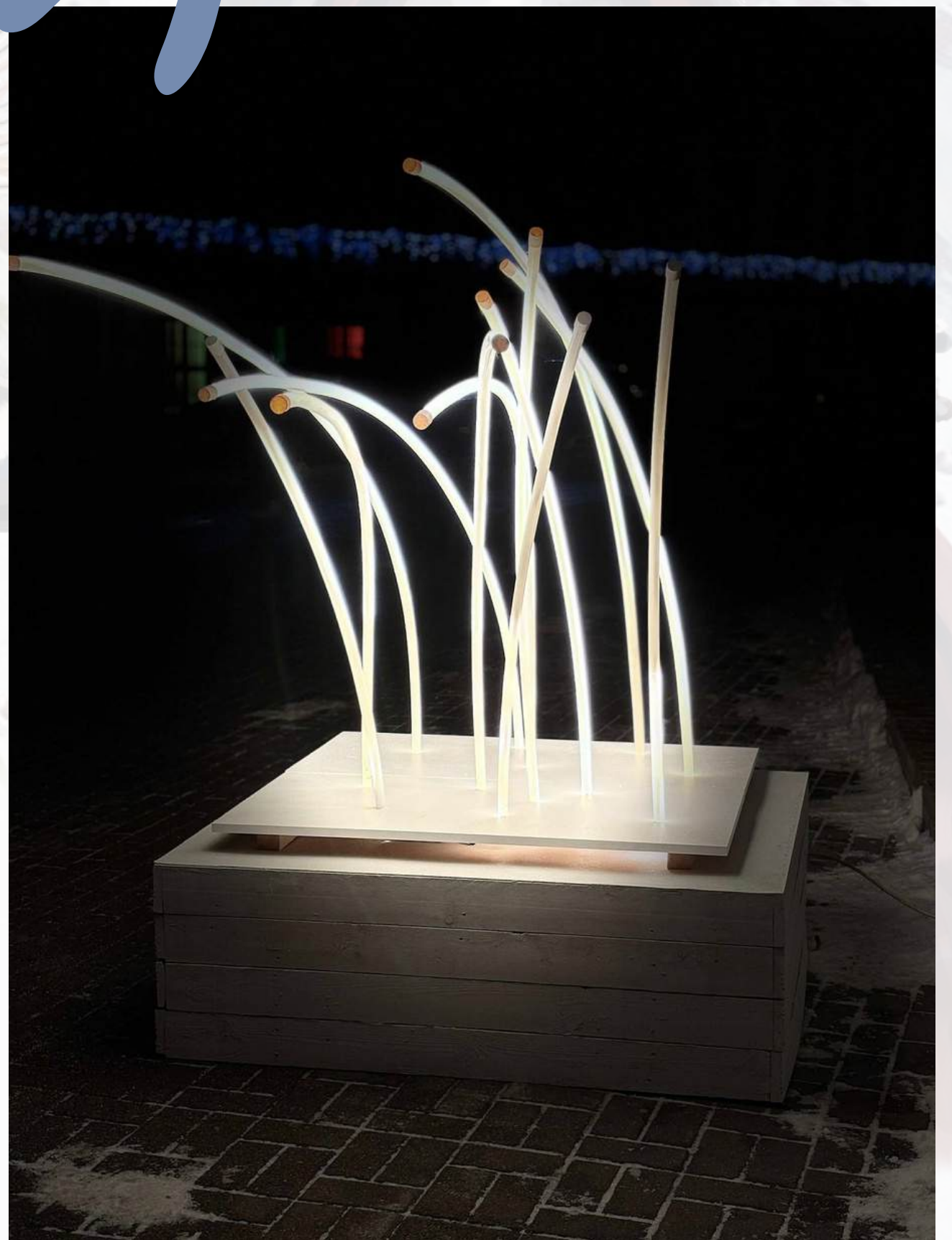
-Uršulė Giedraitytė

INSTALIACIJA

„Iššalusi žolė“

„Iššalusi žolė“ – tai erdvinė šviesos instaliacija, sukurta iš linijinių šviesos elementų. Jų kompozicija ir ritmas primena žolės struktūrą, tačiau nėra siekiama tiksliai atkartoti natūralių formų. Darbas kurtas žiemos laikotarpiu, todėl natūraliai įgavo asociacijų su užšalusios žolės vaizdiniu. Instaliacijoje akcentuojamas šviesos ir formos dialogas bei jų kuriamas erdvinis poveikis.

Projektą sukūrė Vilniaus „Vyčio“ gimnazijos mokytojai ir gimnazistai.

INTERVIU

su rusų kalbos mokytoja Aleksandra Vilkuotiene

Kaip tapote mokytoja?

Aš norėjau būti mokytoja jau labai anksti, nuo dešimties metų. Aš buvau truputėlį jaunesnė už savo bendraamžius, ir kada mes susiruošdavome žaisti, aš su jais būdavau kartu. Jie nuėjo į mokyklą, o aš iš paskos. O prieš tai dar aš visada „mokinausi“, nežinodama, kad būsiu mokytoja. Visus sujungdavau, kartu pasodindavau ir liepdavau kam gėlytę, kam lapelį, kam dar kažkokį gyvūnėlį, kokį nors atnešti, ir tada jie viską man turėjo papasakoti. Galima sakyti, jau tada ruošiausi tapti mokytoja. Niekada nenutariau nebūti mokytoja, niekada tam savo noru neprieštaravau, visuose rašiniuose visada rašydavau, kad būsiu mokytoja. Į mokyklą nuėjau, kai man dar nebuvo šešių metų, nes vyresnieji draugai nuėjo. Aš likau viena, o žmogus aš labai komunikabilus, man reikėjo draugystės. Kartu su jais nuėjau. Mokytoja sakė tėvui: „Tikrai nepirkit nieko, ji kelias savaites pavaikščios ir nustos“, bet aš labai norėjau eiti kartu, tiek verkiau, tiek prašiau tėvelių, kad nupirktų man sąsiuvinius, visas priemones. Tėtis turėjo tada važiuoti dešimt kilometrų dviračiu, nupirkti man viską, ko man reikėjo, ir aš nuėjau. Baigiau mokyklą nepilnų šešiolikos metų. <...> Po penkių metų, nepilnų dvidešimt vienerių, aš jau buvau diplomuota specialistė. Mano pirmieji mokiniai buvo tik dvejais metais jaunesni. Visi jie buvo mano draugai, labai artimi, kad net į mano vestuves atvažiavo iš Latvijos (kur pradėjau dirbti) į Lietuvą. <...> Aš turėjau dėstyti rusų kalbą latviškoje mokykloje, į kurią aš atėjau tik su dešimčia latvių kalbos žodžių. Man buvo labai sunku iš pradžių. Pasakiau aš sau tokį tikslą: išmoksiu kalbą. Išmokau ir kalbėti, ir rašyti, ir bendrauti puikiai latviškai. Grįžau į Lietuvą, kada ištekėjau. Visas mano pedagoginis gyvenimas buvo labai laimingas ir yra laimingas, nes aš labai norėjau būti mokytoja ir niekada nepagaileėjau. Man labai džiugu eiti į mokyklą, labai džiugu su jaunais žmonėmis, kurių dauguma tapo mano draugais ir kurie per tiek daug metų darbo mano tikrai dar nepamiršta manęs. Nepaisant to, kad iš pradžių buvo sunku, dabar aš galiu pasakyti, kad darbas yra laimingas. Visada dirbau daug iš idėjos, bet mažai iš materialinių paskatų. Visada labai malonu dirbti ne su popieriais, o su žmonėmis.

INTERVIU

su rusų kalbos mokytoja Aleksandra Vilkuotiene

9kl - studentė

pradedančioji mokytoja

INTERVIU

su rusų kalbos mokytoja Aleksandra Vilkuotiene

Kiek kalbate kalbų?

Kai pradėjau mokytis kaimo mokykloje, pirmuosius dvejus metus mokiausi lenkų kalba. Po to visą laiką rusų kalba ir baigiau vidurinę rusų kalba. Lietuviškai pamokose mokiausi tik šeštoje, septintoje ir aštuntoje klasėje, keletą pamokų būdavo lietuvių kalbos rusiškose mokyklose. Aš išmokau ją pati ir žymiai vėliau, jau net po latvių kalbos. Tai galima sakyti, kad ir lietuvių aš išmokau bendraudama ir būdama mokykloje, ir savo šeimoje su vyru ir su uošviais. Latvių - Latvijoje, nes turėjau labai nuostabią draugę latvę, kuri mokėjo ir rusų kalbą, ji man daug kur padėdavo. Lenkų moku ir dabar dar tobulinu. Rusų kalba kaip ir savaime suprantama, nes tai kalba, kurią turiu dėstyti. Rusų kalba padėjo man suprasti ir kitas giminingas kalbas, rytų slavų kalbas, kaip baltarusių kalbą, kuria aš laisvai kalbu ir bendrauju, Suprasti padėjo, žinoma, ir ukrainiečių kalbą, dabar ypač, kai žiūriu įvairiausias laidas televizijos ekranuose, jau daug suprantu, bet sunkiau gaunasi bendrauti, lyginant su baltarusių kalba. Dar vokiečių kalbos, kurią mokiausi gimnazijoje, o po to gailėjausi, kad neįstojau, nes aš galėjau stoti į specialybes: vokiečių-rusų, rusų-anglų, rusų-istorija, rusų-kūno kultūra - taip buvo paskirta mūsų pedagoginiam universitete. Bet aš savyje neatradau jėgų įstoti, o būčiau dabar neįkainojama specialistė. Bet turiu tokį pasikalbėjimo žodynėlį, kurį išsitraukiu, kai noriu pasveikinti vokiečių kalbos mokytoją su gimtadieniu. Tai aš turiu būtinai parašyti vokiškai ir pasveikinti ją, pasakyti tuos žodžius. Labai gailiuosi tuo, kad tiek dirbdama šioje gimnazijoje neišmokau anglų, ir dukra mane bara, sako: „Galėjai tikrai išmokti.“. Gailiuosi, nes kalbos man visada gerai sekdavosi, tačiau nesurasdavau tam laiko. Jei dabar norėčiau išmokti dar kokią kalbą, norėčiau išmokti prancūzų, nes prancūziškai visi rusų poetai, rašytojai XIX amžiaus mokėdavo kartais net geriau nei rusų. Man jos tarimas gražus, švelnus, norėčiau išmokti. O šiaip mokiniams sakau: galima visko išmokti, jei nori, kalbą bet kokią sunkiausią, tik reikia noro ir, aišku, praktikos. Linkiu visiems vaikams išmokti bent dar vieną kalbą. Taip pat gailiuosi, kad šios gimnazijos mokiniai išeina tik su viena užsienio kalba, dabartiniame pasaulyje reikia ir kitos. Tai teks savarankiškai mokytis... kaip rusų pasakėčių rašytojas 70-ties išmoko senąją graikų kalbą, nes jam reikėjo versti pasakėčias. Niekada mokytis nėra per vėlu - kiek kalbų mokysies, tiek kartų būsi žmogus. atsigauti.

INTERVIU

su rusų kalbos mokytoja Aleksandra Vilkuotiene

Ką veikiate laisvalaikiu?

Laisvalaikis mano yra toks. Anksti keliuosi, pasidarau ką nors pavalgyti ir tada mane spaudžia miegas, o savaitgaliais aš labai mėgstu spręsti kryžiažodžius, skaitau knygas, labai daug spaudos skaitau įvairiomis kalbomis, domiuosi žemės ūkio darbais, nes turiu daržą ir gėlyną tėviškėj, todėl man reikia žinių, tai skaitau specialią literatūrą, kurią perku su dukra. Jau su ja ruošiamės pavasario sėjai, jau dabar sausi. O ypatingai man laisvo laiko daug, kai yra vasaros atostogos, ir tada aš važiuoju į savo tėviškę, kur yra nuostabi gamta, kur be viso šurmulio aš labai pailsiu su gėlėmis, su daržovėmis, kurias auginu, šiaip buities darbais. Ten ir žmonių mažai, ir bendravimo, žinoma, trūksta, bet jau kai ką nors pasigaunu, kalbu jau ilgiausiai, taip pailsiu, ir galima sakyti pasikraunu dar daugiau. Dirbu fiziškai, o čia, Vilniuje, daugiau protiškai, ir ta kaita man labai padeda atsigauti.

Kaip išliekate energinga?

Čia yra ir genai. Mano tėtis buvo labai judrus, turintis ir tokią valią, nors ir kaimo žmogus, bet šviesuolis jis buvo, labai tyras, atviras, nemeluojantis. Ir mama buvo darbštuolė, šmaikšti, mėgo priimti svečius. O mane pačią įkrauna tikėjimas, jog viduje aš esu vaikas ir to vaiko puoselėjimas. Man jauni žmonės duoda eliksyrą gyvenime, todėl sakau: būsite mokytojais - būsite visada jauni, negalima pasenti, sustabarėti dirbdami su jaunu žmogumi. Aišku, ne visada man pavyksta su tomis technologijomis, jos mane spaudžia, bet bendraujant, žiūrint į jūsų akis, matant jūsų šypsenas, džiaugiuosi, kad mes taip gražiai bendraujame tai ir yra jaunystės eliksyras. Mokiniais daug ką sakau iš savo patirties gyvenimo, noriu išmokyti ne tik rusų kalbos, bet ir gyvenimiškos patirties, kurią galbūt kada nors prisiminsite.

KĄ VEIKTI VILNIUJE VASARĮ?

Vilniaus knygų mugė 2026:

- Vasario 26 – kovo 1 d.
- 📍 Lietuvos parodų ir kongresų centras „Litexpo“, Laisvės pr. 5, Vilnius
- Didžiausia literatūros šventė Baltijos šalyse, kurioje per keturias dienas vyksta šimtai renginių: autorų susitikimų, diskusijų, knygų pristatymų, kūrybinių dirbtuvių ir koncertų. Čia gali ne tik rasti naujausias knygas, bet ir susitikti su rašytojais, dalyvauti interaktyvioje programoje jauniems skaitytojams ar tiesiog mėgautis kultūrine atmosfera.

„SU-MENĖK“ galerijų savaitgaliai:

- Nuo sausio 30 d. iki kovo 1 d. (penki savaitgaliai)
- 📍 Vilniaus miesto galerijos, muziejai ir meno erdvės (skirtingose vietose)
- Vilniaus šiuolaikinio meno iniciatyva, kurios metu per penkis žiemos savaitgalius atveriamas daugiau nei 50 galerijų ir muziejų, daugelis jų siūlo nemokamą ar specialią kainą lankymui. Renginys apima parodų pristatymus, teminius savaitgalius, specialias ekskursijas ir meninius maršrutus po miestą. Tai puiki proga pažinti Vilniaus meno sceną įvairiose erdvėse.

KĄ VEIKTI VILNIUJE VASARĮ?

„Amber Trip” – Juvelyrikos ir gintaro paroda:

- Vasario 12 – 14 d.
- Lietuvos parodų ir kongresų centras „Litexpo“, Laisvės pr. 5, Vilnius
- Tarptautinė juvelyrikos ir gintaro paroda, kurioje demonstruojami originalūs papuošalai, dizaino kūriniai ir tradiciniai amatai. Renginys suteikia progą susipažinti su tarptautiniais ir vietiniais juvelyrikos talentais, įsigyti išskirtinių dirbinių ar gauti įkvėpimo dovanoms ar asmeniniam stiliui.

Užgavėnės (Lietuvos šrovetės šventė):

- Apytiksliai Vasario 17 d. (tradicinės šventės diena)
- Vilniaus viešosios erdvės (pavyzdžiui, Ramybės skvere ar kitose miesto vietose)
- Senovinė lietuviška žiemos palydėjimo šventė, kurioje persirengėliai, dainos ir šokiai simbolizuoja žiemos varymą ir pavasario laukimą. Dažnai organizuojamos kaukių eisenos, tradicinės blynų vaišės, Lašininio ir Kanapinio dvikova bei Morės „degimo“ ritualai kaip simbolinis žiemos pabaigos pažymėjimas.

MOKINIŲ DARBAI

Drama. Dviejų veiksmų pjesė. Autorė - Saulė Puidokaitė, 4D

PALIKTI ŽIEMĄ (ištrauka)

VEIKĖJAI:

- **MARINA** – poetė, išsiilgusi laisvės ir meilės, ekstravertė, dievina vasarą ir sunkiai pakelia žiemą
- **SAUSIS** - Marinos vaikystės draugas, ramus, empatiškas, intravertas
- **ARISTARCHAS** - Marinos senelio brolis, inteligentas, išsilavinęs, džiazmenas, girtuoklis
- **VALYTOJA** - daug patyrusi moteriškė, besidominti senoviniais šamanų gydymo būdais
- **GYDYTOJAS** – ligoninės neuropatologas
- **DRAUGAS** – bendras Sausio ir Marinos vaikystės draugas

Veiksmas vyksta Lietuvoje, Vilniuje ir Palangoje, 1987 metais.

Veiksmas vyksta žiemą Vilniaus senamiestyje. Netikėtai laiptinėje susiduria draugai: Marina ir Sausis- du skirtingi žmonės, tačiau juos riša kartu išgyventa vaikystė. Vienas kitam jaučia nuoširdžius jausmus, kurių nenugali nei vieta, nei laikas. Tą vakarą jie leidžiasi į nuotykius, kurie nuves juos į dar tvirtesnę draugystę.

PIRMAS VEIKSMAS I SCENA

Senamiesčio daugiabutis

Vienoje Vilniaus senamiesčio butų laiptinėje netikėtai susiduria seniai besimatę vaikystės draugai. Marina trenkusi durimis išeinaiš svarbaus šeimos susibūrimo ir atsisėda ant laiptų. Valandėlę nejudėdama stebi lauke krintančias snaiges - jos drimba kąsniais. Išsitraukia užrašų knygelę ir pradeda rašyti - rašo nesustodama. Sausis leidžiasi iš trečio aukšto su apdriskusiu pėdu ir dubeniu, pilnu ryškiai raudonų granatų. Apsidžiaugia pamatęs Mariną. Atsisėda šalia jos. Jie dalinasi jaukia tyla.

MARINA:

Prašau, leisk dar pasėdėti. Patvinko smegenys kalbom apie kotletus ir praėjusias žiemas. To pakaruoklio dvoko nebeužglaistys jokios, net ir sentimentaliosios, kalbos. Pabėgau...

SAUSIS:

Pabūsiu ir aš. Sėdėkim. Nešiau granatus vienam tapytojui- buvau pažadėjęs papozuoti. Nieko, nueisiu rytoj.

Sėdi tyloj, valgo granatus kartkartėmis apsitaškydami raudoniu.

MARINA:

Apie ką tylime?

Sausis ekspresyviai kalba be balso, gestikuliuoja drastiškai, o Marina ploja.

SAUSIS:

Žinai, prireikė amžinybės, kad suprasčiau, jog tobulumas tėra utopija. Kad neegzistuoja savybių rinkinys, idealiai atitinkantis mano lūkesčius. Kad vilką prijaukinsi tik kantrybe. Kad per dieną vandens lašais akmenis nenugludinsi. Ir nors Antrasis pasaulinis karas baigės, taikos vis tiek nėra. Turi iš naujo vėl save užsiauginti.

MARINA:

Bet nemanai, kad žmogui lemta laisvę susikurti pačiam? Manau, jei žmogus susitaikys su savim ir pasauliu, jis bus laimingas net gulintis griovyje vienas. Tačiau, jei žmogus, įkritis į neviltį, puoselėja ją nuolat besigailėdamas savęs, nebus laimingas net prie jūros mylimo žmogaus glėbyje. Žinai, Sausi, neišmokstama to, kad nereikia būti geram, nereikia šliaužti ant kelių šimtus mylių per dykumą atgailaujant. Tau tik reikia išlaisvinti savyje švelnų gyvūną - išmokti mylėti.

SAUSIS:

Pribaigsi tu mane tokiais išmislais. Ar nebemoki tu mąstyti paprasčiau?

MARINA:

Taip, „primityvui“ juk gyventi lengviau. Bijau, kad tokia tampa žiemai sėlinant iš paskos – ji lenda į plaukus, į nosį, į sielą. Kartais jaučiuosi sustingusi. Graužčiausi žinodama, kad tokia tapau. Matai, jau net granatai manęs nebeprablaško, nors jų spalva, ištiškusi ant sniego, pranašauja pergalę prieš mirtį. Jaučiuosi vieniša...Ir nesuprasta.

Sausis ant palangės padeda dubenį ir abu, apsisiautę pledu, išeina pasivaikščioti po Stiklių gatvę.

ANTRAS VEIKSMAS II SCENA

Traumatologijos skyrius

Rytas. Marina ligoninėje. Sausis budi prie jos lovos. Ateina daktaras, išsikviečia Sausį. Žinia apie smegenų sutrenkimą išgąsdina. Sausis liūdnas grįžta prie Marinos lovos ir paėmęs jos ranką verkia. Marina atsibunda.

MARINA:

Pakėlęs mane nuo žemės rankų nešvarių,
Išvesk mane į aikštę ir apnuogink.
Tik leisk nušvisti tuo, ką turiu,
Ir tuo, ko neturiu.
Aš būsiu tau gera gera,
Kad vėl ateitų vasaros diena.

SAUSIS:

Ką tu šneki?

MARINA:

Medum susiklijavęs pilvas,
Kur dūzgia bitės avily,
Sudžiūvo žarnos man beribės,
Prancūzų šilko apsupty.

SAUSIS:

Marina, negąsdink!

MARINA:

Aistringas vandenyno fantastiškam dugne,
Iškelk, iškelk mane.
Tiktai neperleisk niekam,
Nes viskas tik sapne.

Į palatą įeina gydytojas. Klausosi Marinos eiliavimo. Kiek patylėjęs paaikškina Sausiui.

GYDYTOJAS:

Marinos smegenys buvo pažeistos nestandartiškai. Avarijai nutikus, smegenų dalis, atsakinga už kūrybą, sustiprėjo. Todėl Marinai vienintelis būdas kalbėti ar komunikuoti įmanomas tik pačios skaitytomis ar rašytomis eilėmis. Kadangi jos atmintis buvo pažeista, nenustebkite, jei Marina jūsų nebeprisimins. Bent tam tikrą laiką. Ji prisimena patirtis, bet gali neprisiminti žmonių. Nekelkite jai streso, būkite atidus ir neklausinėkite, ką ji konkrečiai nori pasakyti. Dabar svarbiausia - kantrybė ir viltis.

Marina gydytojo nesiklauso, žvelgia per langą susimąsčiusiu, kiek egzaltuotu žvilgsniu. Pamačiusi į save įbestas Sausio akis, vėl pratrūksta eilėmis. Sausis šįkart atidžiai klausosi ir bando nuspėti jos būsenas.

<...>

V SCENA *Palanga*

1989 m. Palanga. Balandis. Marina sėdi kopose ir tyliai niūniuoja ištraukas iš Jurgos arijos. Iš miško link kopų eina Sausis, plačiu žvilgsniu matuodamas pajūrio iškilumus ir nuolydžius. Pagaliau akys užkliūva už raudonais rūbais vilkinčio silueto. Priartėjęs apsidžiaugia - Marina iš tolo jam šypsosi. Nedrąsiai prieina ir prisėda šalia.

MARINA:

Ak, Sausi. Gera tave vėl matyti. Retai tu mane supranti, bet vis tiek smagu, kad esi. Aš tik noriu pasakyti, kad tu man žvėriškai žvėriškai, ir aš tave labai labai.

SAUSIS:

Aš irgi tave seniai seniai, nuo tada, kai net nebuvai gimusi...

Abu užtraukia Jurgos ariją... Garsiai. Per kopas nuaidi Marinos juokas...